

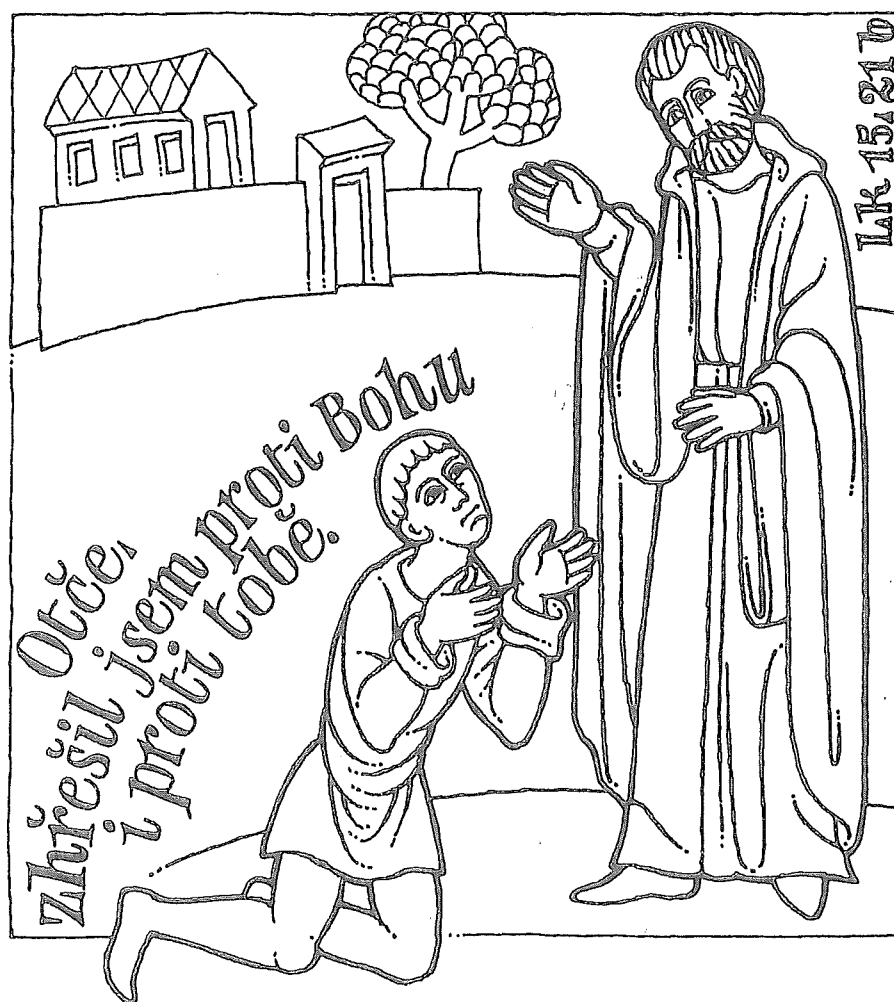
Farní
zpravodaj

Český Krumlov

týden č. 14

30.03.2025 - 06.04.2025

Cyklus C
4. neděle
postní

Evangelium
Lk 15, 1-3.
11-32

Uvedení do křesťanské liturgie – Mše svatá

Duch Svatý zpřítomňuje Krista...

Jsme církev Letnic, v jejímž středu žije vzkříšený Kristus, zahalený do slávy Boha Otce. A je to Duch Svatý, kdo dává tuto Kristovu přítomnost pod eucharistickými způsoby a v realitě jeho církevního těla. Tím, že vzýváním Ducha Svatého se sblíží svátostné tělo Kristovo a církev – tělo Kristovo, vyjadřuje liturgie mše svaté, že tělo eucharistické – skutečná přítomnost Kristova – je zárukou a garantem jeho přítomnosti uprostřed těla církve, těla mystického. Jinak by se tělo považovalo za hlavu, církev za Krista, snoubenka za snoubence. Jinak by eucharistie nebyla stále živou svátostí lásky Kristovy, ale nostalgickou vzpomínkou na přítomnost, která již navždy skončila.

Právě to nám důrazně připomíná – a dbejme, abychom na to nikdy nezapomněli! – Nejsvětější svátost, přechovávaná a uctívána ve svatostánkách našich kostelů a kaplí. „Svatá záloha“, říkali jsme kdysi. Záloha pro čekání na příští eucharistii, aby věřící, kteří se nemohli účastnit slavení mše svaté, mohli být nasyceni tělem Kristovým, které jim bude přineseno. Avšak právě tak, ba mnohem víc než zálohou je vyjádřením svátostné Kristovy přítomnosti uprostřed jeho církve.

Církev, mystické tělo Kristovo, neuctívá sebe samu, nýbrž uctívá Krista skutečně přítomného v jeho těle a v jeho krvi, jež církev přijímá ve svátosti eucharistie. Ta je jejím životem. Církev celá totiž existuje jen ve vztahu ke svému Pánu a Mistru. Církev není Kristus, ale je to Kristova nevěsta: je to jeho krása a jeho velikost, obnovovaná díky Duchu Svatému, od eucharistie k eucharistii.

XIV. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ A POKOJ KRISTŮV

Modlitba Otče náš...

Proč svaté přijímání začínáme modlitbou Otčenáš? Je-li totiž přijímání krokem ryze osobním (neboť každý věřící je zván, aby přijal Krista, který se dává ve svém těle a ve své krvi.), je zároveň i skutkem podstatně církevním (přijímáním se s Kristem sjednocujeme a tvoříme v něm jedno jediné tělo se všemi křesťanskými bratry, dětmi jednoho nebeského Otce).

Fyzický úkon, při němž se sytíme tělem Kristovým, nám umožňuje pochopit nejen tuto duchovní skutečnost, ale také realismus víry: celá naše tělesnost je ovládnuta vzkříšeným Kristem. „*Stáváme se tím, co přijímáme,*“ praví, jak jsem se zmínil, svatý Augustin. Jsme ovládnuti Kristem, jehož tělo přijímáme a jíme. Neboť tento pokrm je „*skutečný pokrm*“, jak to Ježíš, „*chléb života*“, vysvětlil svým učedníkům v synagoze v Kafarnau: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den...zůstává ve mně a já v něm*“ (Jan 6,54.56). Svaté přijímání je sdílení života, je to „symbióza“ ve dvojím smyslu: Kristův život se stává naším životem a náš život se stává životem Kristovým. A do té míry, že se apoštol Pavel odvažuje svým galatským křesťanským bratrům napsat: „*Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus*“ (Gal2,20).

Jenom je ještě třeba se připravit na toto spojení s Kristem, kterého jsme v eucharistické modlitbě obětovali a spolu s nímž jsme se i my sami dali Bohu Otci za oběť. Proto se připojujeme k modlitbě, kterou nám Kristus zanechal, a modlíme se Otče náš: modlitbu samotného Ježíše, modlitbu Krista – hlavy církve, jež se stala modlitbou jeho těla, osobní modlitbou jediného Syna Božího, která se stala společnou modlitbou všech Božích dětí, Ježíšových bratrů a sester. Vzkříšený Kristus správně řekl: „*Můj Otec, který je váš Otec*“ (srov. Mt 6,9n) říkat „*Otče náš*“ a říkat to společně.

A tak dříve nežli přijímáme, osvojujeme si slova, která vyjadřují z pohledu našeho lidství smysl bytí, které jsme dostali darem, nadějí jeho synovské lásky, svobodu tohoto lidství obětovanou Otci v nebesích. Jak bychom se mohli lépe připravit na to, že ho přijmeme, než tím, že vstoupíme do jeho modlitby milovaného Božího Syna?

Modlitba a zvolání

Po modlitbě Otče náš, kterou se modlí nebo zpívá celé shromáždění, se modlí nahlas kněz sám: „*Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože, a dej našim dnům svůj mír.*“

Počátky této modlitby v její dnešní formulaci sahají až do 5. století. Způsobem v křesťanském starověku obvyklým rozvíjí a rozvádí do šíře (v řečtině se tomu říkalo „*embolismus*“) poslední prosbu Otčenáše: „*Zbav nás od zlého.*“ Z toho také vycházejí její úvodní slova: „*Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože.*“ Modlitbu vytvořila římská církev v době, kdy byla sužována vpády barbarů. Je to naléhavá prosebná modlitba pro dobu zkoušek a protiventství: „*A dej našim dnům svůj mír.*“ Je to i příležitostná modlitba: „*ať se nikdy nedostaneme do područí hříchu a žijeme v bezpečí před každým zmatkem.*“

Vraťme se k našemu výrazu: „*ať žijeme v bezpečí*.“ Obvyklý liturgický překlad: „*dodej nám důvěru*“ se míjí se smyslem této modlitby; v latině zní (a ti nejstarší z vás si na to vzpomenou): „*Ab omni perturbatione securi*“, což znamená: „*dej nám objektivní i subjektivní bezpečí*“, a tedy „*ať žijeme v bezpečí*“.

„*S nadějí očekáváme požehnaný příchod našeho Spasitele Ježíše Krista*.“ „*Blahoslavená naděje*,“ říkám já; ale překládá se to: „*štěstí, které slibuješ*“. Pak vzniká riziko, že tato slova někdy nebudou plně pochopena – jako by se prostě jednalo o jakési štěstí bez konkrétního obsahu. Liturgický text se však odvolává na stejný výraz listu svatého Pavla Titovi (Tit 2,13). V onom úryvku se praví: „*A přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a Spasitele Krista Ježíše*.“ Stejný úryvek se čte i během vánoční vigilie, ale jeho překlad je ještě vágnější: „*Abychom dostali jako dědictví vytoužený věčný život*.“ Nenechme se mýlit – ona „*blahoslavená naděje*“, to je vzkříšení mrtvých, jehož se nám v Kristu dostává, jak prohlašuje svatý Pavel před veleradou: „*Stojím před soudem kvůli naději ve vzkříšení mrtvých!*“ (Sk 23,6). Jak konkrétní a živá je to naděje!

Po této modlitbě kněz pokračuje celé shromáždění: „*Neboť tvé je království i moc i sláva na věky*.“ Bylo šťastným rozhodnutím obnovit tuto oslavnou formulaci, které se nám dochovala v nejstarších rukopisech hned za Otčenášem a kterou reformované církve nikdy nepřestaly užívat. Toto liturgické zvolání nebo zpěv se nacházejí v Písmu svatém častěji, například ve Zjevení 1,6: „*Tomu buď sláva a vláda na věčné věky!*“, 4,11: *Pane, náš Bože, jsi hoden, abys přijal slávu, čest i moc*“ mimo jiné viz také úryvky Zj 5,13; 7,12; 19,1).

K dokonalé jednotě

Tady se eucharistická modlitba, hlásaná ve jménu Kristově a obracející se na Boha Otce v síle Ducha Svatého, přerušuje. Nastává něco jako přestávka a my se obracíme k Pánu Ježíši Kristu, který je mezi námi přítomen a který se chystá dát se nám ve svém těle a ve své krvi. Nahlas, jménem všech a pro všechny se dnes celebrant modlí tuto modlitbu, jež bývala jednou ze tří modliteb, které se kněz tiše modlil těsně před tím, než sám přijímal. „*Pane Ježíši Kriste, tys řekl svým apoštolům: Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám. Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své církve*.“ Nikdo z nás by se neodvážil říci: „*Pohleď na moji víru*“, ale ani: „*Pohleď na naši víru, na nás, na víru tohoto církevního společenství*.“ Kdo by si troufl vychloubat se před Bohem, že má tolik víry, aby mohl přijímat Boží milosrdnou lásku? Jedině víra celé církve, té církve, která je Kristovou nevěstou a naší matkou a která „*bez přestání prosí, doufá a jedná a vybízí své děti k očišťování a k obnově, aby na tváři církve jasně zářilo Kristovo znamení*“ (Lumen Gentium 15), jedině církev je

Křesťanský magazín
Poutní místa Svatého roku 2025
6.4. 2025 ve 13:25 hod na ČT2

Kájov
a další poutní místa Svatého roku
v českobudějovické diecézi

schopna přijmout odpuštění našich hříchů a přijmout dar, který se nám tělem Kristovým nabízí.

Český Krumlov – mešní intence v týdnu od 30.03.2025 do 06.04.2025

31.03.	Po	za živé a + z rodiny Vávrovy, ostatní příbuzné a d. v. o.
02.04.	St	za živé a + z rodiny Vyskočilů, Dawidů a za uzdravení
03.04.	Čt	za
04.04.	Pá	za
05.04.	So	za Imricha a Marii Skypalovy a d. v. o.
06.04.	Ne	za farnost

PŘEHLED BOHOSLUŽEB

farnost	Pondělí 31.03.	Úterý 01.04.	Středa 02.04.	Čtvrtek 03.04.	Pátek 04.04.	Sobota 05.04.	Neděle 06.04.
Český Krumlov sv. Vít	17:00		17:00	17:00	17:00		9:30P
Český Krumlov – klášter						16:00R	
Větrní							11:15R
Přídolí							11:15P
Věžovatá Pláně							8:00R
Kájov					17:00R		8:00VT
Světlík							9:30 R
<p>Časy uvedené v tabulce tučným písmem jsou mše svaté, ostatní časy kurzívou pouze bohoslužby slova se svatým přijímáním.</p> <p>Liturgické texty: 4. neděle postní - Laetare I. čtení: Joz 5, 9 - 12 II. čtení: 2 Kor 5, 17 - 21 Evangelium: Lk 15, 1 - 32</p>							

- Dnes, v neděli 30. března budeme v Českém Krumlově po mši svaté přijímat intence na měsíc duben.
- Ve čtvrtek 3. dubna bude v Českém Krumlově na faře od **16:00** hodin další **příprava na první svaté přijímání.**
- V pátek 4. dubna je **první pátek v měsíci.**
- V pátek 4. dubna bude v Českém Krumlově na faře od **15:30** hodin **setkání ministrantů.**
- V pátek 4. dubna bude v Českém Krumlově na faře v 18:00 hodin další příprava na biřmování.
- V sobotu 5. dubna se bude konat v Českém Krumlově od **9:00** hodin **úklid kostela** před Velikonocemi.
- V neděli 6. dubna bude vysílat Česká Televize vysílat na programu **ČT 2 ve 13:25 Křesťanský magazín**, který představí v českobudějovické diecézi vybraná poutní místa v rámci Jubilejního Svatého roku 2025. Ve vikariátu Český Krumlov je to poutní místo Kájov.
- V neděli 23. března se při bohoslužbách konala sbírka „**na setkání mládeže v Jubilejním roce 2025 v Římě**“. V našich farnostech se vybralo: Český Krumlov 3.341 Kč; Kájov 1.762 Kč; Přídolí 890 Kč; Větrní 1.420 Kč; Věžovatá Pláně 2.165 Kč. *Všem dárcům patří upřímné zaplat' Pán Bůh.*

www.prelaturakrumlov.cz